

ὄλγοι τῶν πολιτικῶν ἀρχόντων. Ἄλλ' ἐν γένει οἱ ὀπαδοὶ αὐτῆς ὑπῆρξαν καὶ αὐτόθι εὐάριθμοι, οὐδὲ ἴσχυσαν ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Οἱ λόγοι δι' οὓς εἰς τὰς ἐντεῦθεν τοῦ Ἀδρίου καὶ τοῦ Ἰονίου πελάγους εὐρωπαϊκᾶς χώρας τοῦ κράτους οἱ κάτωκοι ἦσαν μᾶλλον ἢ ἄλλου που προσηλωμένοι εἰς τὴν λατρείαν τῶν εἰκόνων καὶ ἔκδοτοι εἰς τὸν μοναχικὸν βίον, οἱ αὐτοὶ λόγοι τὸ αὐτὸ ἔφερον ἀποτέλεσμα καὶ εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν καὶ εἰς τὴν Σικελίαν, τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ αἱ χώραι αὗται, καίτοι ὑπαγόμεναι πολιτικῶς εἰς τὸν βασιλεῖα τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐκκλησιαστικῶς εἰς τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην, ἦσαν ὅμως, ὡς ἐκ τῆς γειτονίας τῆς Ρώμης, ἐκτεθειμένοι εἰς τὴν ἀδιάκοπον ἀντενέργειαν τοῦ ἀρχιερέως τῆς πόλεως ταύτης. Καὶ τῶντι, εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐζήτησαν ἄσυλον οἱ πολυάριθμοι ἐκεῖνοι μοναχοὶ τοὺς ὁποίους εἶδομεν φεύγοντας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐκ μικρᾶς Ἀσίας καὶ τοὺς ὁποίους νεώτεροί τινες ὑπελόγησαν, ἂν καὶ πύθαιρέτως ὀπωσοῦν, εἰς πέντε ὄλας μυριάδας. Συνέρορον δὲ οἱ πρόσφυγες οὗτοι οὐ μόνον ἐν Ρώμῃ ἰδίως ἀλλὰ καὶ ἐν Νεαπόλει, ὅπου, κατὰ τὰς παραδόσεις τῶν συναξαριστῶν, μετεκομίσθησαν καὶ εἰκόνες πολλαὶ ὀνομασται διὰ τὴν θαυματουργὸν αὐτῶν δύναμιν καὶ ἅγια λείψανα ἱκανά. Ἐκ δὲ τῆς πολλῆς ἐκείνης συρροῆς ἐλλήνων μοναχῶν ἐνισχύθη ἔτι μᾶλλον ἢ αὐτόθι χρῆσις τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης, ἥτις πάλιν συνετέλεσεν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν ἐπὶ πολλὰς ἑκατονταετηρίδας παράτασιν τῆς ἐλληνικῆς κυριαρχίας.

Αἱ μόναι τῆς δυτικωτέρας Εὐρώπης φυλαί, αἵτινες ἠδύναντο νὰ ἀποδεχθῶσι τὸ κατὰ τῶν εἰκόνων κήρυγμα, ὡς ἐκ τοῦ πνεύματος καὶ τῶν παραδόσεων αὐτῶν, ἦσαν αἱ γερμανικαί· καὶ ἐκ τούτων ἐπέστησεν ἰδίως τὴν προσοχὴν ὁ Κωνσταντῖνος εἰς τὰς φραγκικὰς, διὰ τὸν λόγον ὅτι συνέπεσε τότε νὰ ἀρχωνται ὑπὸ ἡγεμόνος διαπρέποντος ἐπὶ πολεμικαῖς καὶ πολιτικαῖς ἀρεταῖς. Εἶδομεν ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶχεν ἤδη περιέλθει εἰς σχέσεις πρὸς τὸν Πιπῖνον ὀλίγον μετὰ τὴν συγκρότησιν τῆς οἰκουμηνικῆς τῶν μεταρρυθμιστῶν συνόδου. Ἐκτοτε διεκόπησαν ἐπὶ δεκαετίαν περίπου αἱ διαπραγματεύσεις ἕνεκα τῶν βουλγαρικῶν πολέμων καὶ ποικίλων ἄλλων ἐσωτερικῶν περισπασμῶν. Ἀλλὰ νῦν ὁ Κωνσταντῖνος ἀπεφάσισε νὰ ἐπαναλάβῃ αὐτὰς καὶ νὰ ζητήσῃ συγχρόνως τὴν θυγατέρα τοῦ ἡγεμόνος τῶν Φράγκων Γισέλαν ὡς σύζυγον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καὶ διαδόχου Λέοντος, ἐπ' ἐλπίδι τοῦ νὰ προσελκύσῃ ἔτι μᾶλλον τὸν Πιπῖνον. Ὁ πάπας ἠγωνίσθη ἐκ παντὸς τρόπου νὰ ματαιώσῃ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ ἔργον τῆς πρεσβείας ταύτης τοῦ βασιλέως, ἰδίως διὰ τῆς ψευδοῦς ἀγγελίας ὅτι, ἐνῶ οἱ Ἕλληνες διεπραγματεύοντο πρὸς τοὺς Φράγκους, συγχρόνως παρεσκευάζοντο νὰ προσβάλωσιν αὐτοὺς ἢ τοῦλάχιστον τὴν Ρώμην. Ἀλλ' ὁ Πιπῖνος δὲν ἐταράχθη ὑπὸ τῶν ἀνυποστάτων τούτων εἰδήσεων καὶ ἐξακολουθήσας τὰς διαπραγματεύσεις ἀνταπέστειλεν ἰδίους πρέσβεις εἰς Κωνσταντινούπολιν, οἵτινες μετ' οὐ πολὺ ἐπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια ἐν συνοδίᾳ ἐλλήνων καὶ ρωμαίων πρέσβων, ἵνα λύσωσιν ὀριστικῶς τὰ δύο σπουδαιότατα ζητήματα, ἂν ἢ ῥύθμισις ἔμελλεν ἀναγκαιῶς νὰ προηγηθῇ τῶν γάμων τῆς Γισέλας, τὸ περὶ τῶν εἰκόνων καὶ τὸ περὶ τῶν χωρῶν, αἵτινες, ἀνήκουσαι ἄλλοτε εἰς τὸν μονάρχην Κωνσταντινουπόλεως ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, εἶχον ἐν τῷ μεταξύ ἀφαιρεθῆ ἀπὸ τῶν Λομβαρδῶν ὑπὸ τοῦ Πιπίνου. Οἱ πρέσβεις τοῦ πάπα ἠξίουσαν ὅτι ἔπρεπε νὰ δοθῇ ἀμέσως ἀποποιητικὴ ἀπάντησις ὡς πρὸς ἀμφοτέρω τὰ ζητήματα ταῦτα· ὁ Πιπῖνος ὅμως ἐπέμεινε ὅτι ἤθελε νὰ ὑποβάλλῃ αὐτὰ εἰς κοινὴν σύνοδον τῶν φράγκων ἀρχόντων κοσμικῶν τε καὶ ἐκκλησιαστικῶν, ἣν συνεκάλεσεν ἐν ἀρχῇ τοῦ 762 εἰς Γεντιλὸν πλησίον τῶν Παρισίων. Τὴν ἀπεφασίσθη ἐν τῇ συνόδῳ ταύτῃ δὲν γνωρίζομεν ἀκριβῶς· τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι διελύθη αὕτη ἄπρακτος, διότι οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ πάπα κατώρθωσαν ἐπιτηδείως νὰ